Chúng tôi xuất chinh cùng Thiên Sứ của Allah trong một trận chiến, chúng tôi gồm sáu người nhưng chỉ có một con lạc đà, cho nên mỗi người thay phiên cưỡi một đoạn đường, vì thế mà đôi bàn chân của chúng tôi ai nấy đều bị nứt da toét thịt.

Ông Abu Musa thuật lại: Chúng tôi xuất chinh cùng Thiên Sứ của Allah trong một trận chiến, chúng tôi gồm sáu người nhưng chỉ có một con lạc đà, cho nên mỗi người thay phiên cưỡi một đoạn đường, vì thế mà đôi bàn chân của chúng tôi ai nấy đều bị nứt da toét thịt và các móng chân thì bị rơi ra nên chúng tôi phải lấy vải quấn đôi bàn chân lại, và trận chiến đó được gọi là trận chiến Zatur Riq'o có nghĩa là trận chiến dùng vải quấn bàn chân. Ông Abu Burdah nói rằng mặc dù ông Abu Musa đã kể lại những sự kiện của trận chiến này nhưng trong lòng ông ấy không thích những điều ông đã kể, ông nói: Thật ra, tôi cũng không muốn kể lại những sự việc nầy đâu. Ông Burdah nói: Dường như ông ấy không muốn việc làm của ông ấy phơi bày cho mọi người biết.

[Sahih (chính xác)] [Do Al-Bukhari và Muslim ghi]

Ý nghĩa Hadith: Ông Abu Musa và một nhóm các vị Sahabah, xuất chinh cùng với Thiên Sứ của Allah trong một trận chiến. Nhóm của ông gồm sáu người nhưng chỉ có mỗi một con lạc đà để thay phiên nhau cưỡi trong suốt hành trình. "Bàn chân của chúng tôi đều bị nứt hết và các móng chân của chúng tôi cũng bị rơi ra" vì phải đi chân không trên vùng đất sa mạc cùng với lộ trình dài. Với hiện trạng đó, họ không thể tiếp tục hành trình đối đầu với kẻ thù nên họ đã dùng vải quấn lấy đôi bàn chân lại. Lời kể này cho thấy do chuyến đi quá dài đã làm cho đôi giầy của họ bị rách nên buộc họ phải lấy vải quấn lấy bàn chân để tiếp tục cuộc hành trình trong cái nóng của mặt đất. Trận chiến đó về sau được đặt tên là Zatur Roq'o bởi vì họ đã dùng vải quấn lấy đôi bàn chân. Đây là một trong những nguyên nhân làm trận chiến được gọi bằng cái tên đó. Ông Abu Burdah nói: Ông Abu Musa đã kể lại sự kiện này nhưng sau đó ông tỏ vẻ không thích điều đã kể, ông nói: Tôi không nghĩ mình sẽ kể về nó. Ông Burdah nói: Dường như ông ấy không muốn việc làm của mình bị phơi bày. Nghĩa là ông Abu Musa đã cảm thấy hối tiếc vì đã kể về những việc khó khăn của mình cho mọi người nghe, bởi trong nó hàm chứa sự tự khen và hơn nữa sự giấu kín việc làm ngoan đạo sẽ tốt hơn phơi bày chúng ra ngoại trừ vì mục đích tốt hơn như để mọi người bắt chước chẳng hạn. Và theo Hadith khác ghi lại: {Y âm thầm (trong việc bố thí) đến mức tay trái không biết tay phải cho đi những gì.} (Hadith do Al-Bukhari và Muslim ghi lại).